

Acesta nu este document finalizat

Cod ECLI ECLI:RO:CATIM:2022:010.#####

#####

CURTEA DE APEL TIMIȘOARA Operator 2928
SECȚIA CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
DOSAR NR. #####/59/2021

SENTINȚA CIVILĂ NR. ###

Ședința publică din 08.11.2022

Instanța alcătuită din:

PREȘEDINTE: ##### #####

GREFIER: ##### #####

Pe rol fiind pronunțarea asupra acțiunii în contencios administrativ formulată de reclamanta ##### în contradictoriu cu pârâtul Consiliul Superior al Magistraturii, având ca obiect – anulare act.

Mersul dezbaterilor și concluziile orale ale părților au fost consemnate în încheierea de ședință de la termenul din 25.10.2022, potrivit căreia instanța a amânat pronunțarea cauzei la data de 01.11.2022, respectiv la 08.11.2022, – încheieri ce fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

CURTEA

Deliberând asupra acțiunii de contencios administrativ de față, constată următoarele:

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Curții de Apel Timișoara la data de 12.11.2021, reclamanta #####, în contradictoriu cu pârâtii Consiliul Superior al Magistraturii și Instituția Președintelui României, a solicitat instanței ca prin hotărârea ce o va pronunța să se dispună:

- anularea/constatarea nulității Hotărârii nr 605 din data de 13 mai 2021 emisă de Secția pentru Judecători din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii prin care s-a propus Președintelui României eliberarea sa din funcția de judecător în temeiul art. 65 alin 1 lit. h din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor;

- anularea/constatarea nulității Hotărârii nr. 639 din data de 20 mai 2021 emisă de Secția pentru Judecători din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii, hotărâre prin care s-a dispus suspendarea sa din funcția de judecător.

În motivare, reclamanta a arătat, în esență, că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege, respectiv de art. 64 coroborat cu art. 65 alin 1 lit. h din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, pentru a se propune Președintelui României eliberarea sa din funcția de judecător, astfel:

Nu este îndeplinita condiția existenței unui refuz nejustificat de prezentare la expertiza de specialitate prevăzuta de art. 64 alin. 1 din Legea nr. 303/2004, deoarece, conform Hotărârii

CSM nr. 2094/19 decembrie 2019, de continuare a procedurii de expertizare, era necesar, în prealabil, să existe o convocare emisă de comisia medicală și care să privească expertizarea sa psihiatrică, convocare care nu a fost emisă în cadrul termenului de 1 an de suspendare.

Termenul de 1 an la care textul face trimitere nu este îndeplinit, reclamanta criticând modalitatea de calcul folosită de pârât.

În dezvoltare, aceasta a menționat că, în ordine cronologică, în cazul său evenimentele au fost următoarele: prin Hotărârea CSM - Secția pentru judecători nr. 123/6 februarie 2020 s-a decis suspendarea sa din funcția de judecător începând cu data de 5 februarie 2020 și până la soluționarea definitivă a recursului, urmare a excluderii din magistratură, care a fost decisa de CSM ca sancțiune disciplinară prin Hotărârea CSM nr. 3J/5 februarie 2020.

Înalta ##### de Casație și Justiție prin decizia nr. ####/16.11.2020 a admis recursul, a casat Hotărârea CSM nr. 3J/5.02.2020 de excludere din magistratură și i-a aplicat sancțiunea disciplinară constând în suspendarea din funcția de judecător pe durata de 6 luni.

Prin Hotărârea nr. 731 din 7 mai 2020 emisă de Secția pentru Judecători a Consiliului Superior al Magistraturii s-a decis suspendarea sa din funcția de judecător pe durata de 1 an, ca sancțiune pentru lipsa nejustificată de la convocarea emisă de comisia medicală de specialitate pentru data de 17 februarie 2020 privind expertiza de specialitate. Aceasta Hotărâre CSM nr. 731 din 7 mai 2020 emisă de Secția pentru Judecători a Consiliului Superior al Magistraturii a fost atacată cu acțiune în anulare în contencios administrativ, nefiind definitivă la data de 13 mai 2021, când CSM a adoptat Hotărârea nr. 605/13 mai 2021 privind propunerea de eliberare din funcția de judecător atacată în prezentul dosar.

de această situație de fapt, a arătat reclamanta că termenul de suspendare din funcție pe motiv disciplinar, urmare a excluderii din magistratură ca sancțiune disciplinară, stabilit prin Hotărârea CSM - Secția pentru judecători nr. 123/6 februarie 2020 și care a început să curgă începând cu data de 5 februarie 2020 nu putea să fie întrerupt sau suspendat prin efectul Hotărârii nr. 731 din 7 mai 2020 emisă de Secția pentru Judecători a Consiliului Superior al Magistraturii pentru următoarele argumente:

- prin Hotărârea CSM nr. 731/07 mai 2020 nu s-a decis asupra curgerii termenului stabilit prin Hotărârea CSM nr. 123/6 februarie 2020 și oricum nici Legea ##### nu prevede vreo cauză de întrerupere sau vreo cauză de suspendare a curgerii acestui termen;

- termenul stabilit prin Hotărârea CSM nr. 123/6.02.2020 a început să curgă la data de 5.02.2020, adică mult anterior datei de 7 mai 2020;

- termenul stabilit prin Hotărârea CSM nr. 123/6.02.2020 operează automat prin efectul Legii nr. 303 /2004, fără drept de apreciere din partea CSM și fără cale de atac efectivă în ceea ce privește pe judecătorul suspendat ca efect al excluderii din magistratură ca sancțiune disciplinară;

- Hotărârea CSM nr. 731 din 7 mai 2020 emisă de Secția pentru Judecători a Consiliului Superior al Magistraturii nu este o hotărâre definitivă nici la data de 7 mai 2020 - data adoptării acestei hotărâri și nici la data de 13 mai 2021 - data adoptării hotărârii CSM nr. 605/13 mai 2021 privind propunerea de eliberare din funcție, întrucât acest termen de suspendare din funcția de judecător stabilit prin Hotărârea CSM nr. 123/6.02.2020, urmare a excluderii din magistratură ca sancțiune disciplinară nu a fost nicidecum întrerupt sau suspendat și a fost stabilit prin hotărâre a CSM care era definitivă la data de 13 mai 2021.

Rezulta ca acest termen de suspendare din funcție s-a împlinit doar la data de 16 noiembrie 2020 cu ocazia pronunțării Hotărârii ÎCCJ nr. 231/16 noiembrie 2020, astfel cum rezulta din cuprinsul Hotărârii CSM nr.123/6.02.2020, dar și din cuprinsul dispozițiilor imperative ale art. 62 alin. 2 din Legea ##### raportat la art. 62 alin 1 lit. e din Legea 303/2004. Așadar, acest termen de suspendare din funcție a curs neîntrerupt începând cu data de 5 februarie 2020 și s-a împlinit la data de 16 noiembrie 2020, iar termenul de 1 an de suspendare din funcția de judecător pentru lipsa nejustificata de la expertizare, stabilit prin Hotărârea CSM nr. 731 din data de 7 mai 2020 începe sa curgă, în mod legal, numai după încetarea efectelor juridice ale suspendărilor consecutive din funcție dispuse prin Hotărârea CSM nr. 123/6.02.2020 și respectiv prin decizia ICCJ nr . 231/16 noiembrie 2020, menționate mai sus, respectiv de la data de 17.05.2021.

Și conchide reclamanta în sensul că toate calculele efectuate de CSM prin Hotărârea nr 605/13 mai 2021 cu privire la termenele de suspendare sunt complet eronate și nu au nici un suport în vreo dispoziție legala.

Mai mult, reclamanta amintește că însuși pârâtul CSM a stabilit, cu valoare de principiu, că măsurile de suspendare din funcție se execută în mod succesiv, respectiv mai întâi se execută prima măsură de suspendare din funcție și ulterior următoarele, rezultând că efectele juridice ale Hotărârii CSM nr. 731/7 mai 2020 nu se produc pe durata suspendării din funcție dispusa prin Hotărârea CSM nr. 123/6 februarie 2020 și în consecința termenul de 1 an de suspendare din funcție nu curge pe perioada primei suspendări din funcție adică pe perioada 5 februarie ##### # ## noiembrie 2020, după cum, în opinia sa, o astfel de deducere nici nu se poate efectua din oficiu, de către CSM, ca organ administrativ, deoarece, conform art. 38 și art. 41 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii secțiile ori plenul Consiliului Superior al Magistraturii nu vor putea adopta Regulamente sau hotărâri prin care să adauge la dispozițiile cuprinse în legi, pe motiv că acestea ar fi neclare sau incomplete.

Iar, un alt argument l-a reprezentat împrejurarea că deducerea nu poate fi decât una integrală și raportata la întreaga perioada de suspendare din funcție intervenita în temeiul legii pana la soluționarea definitiva a dosarului disciplinar, nefiind permisă o deducere trunchiată și parțială.

A mai arătat reclamanta că modul în care CSM a stabilit prin Hotărârea nr. 605/13 mai 2021 curgerea termenului de 1 an de suspendare din funcție în temeiul art. 64 din Legea 303/2004, toate calculele și deducerile efectuate prin aceasta hotărâre cu privire la suspendările din funcție, precum și incidența unor Hotărâri CSM cu valoare de principiu precum Hotărârea CSM nr 574/26.05.2016 și Hotărârea CSM nr. 317/4 martie 2021, nu i-au fost aduse în niciun fel la cunoștința anterior adoptării acestei hotărâri, ceea ce contravine ##### și art. 31 alin 2 din Constituția României.

În sfârșit, a precizat reclamanta că, potrivit art. 64 coroborat cu art. 65 alin 1 lit. h din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, CSM propune Președintelui României eliberarea din funcție a unui judecător numai în situația în care exista o neprezentare nejustificata a judecătorului la expertiza de specialitate prevăzuta de art. 64 alin. 1 din Legea nr. 303/2004. Or, această condiție nu este îndeplinită în cauză, pentru mai multe argumente, după cum urmează:

În primul rând, nu există o sesizare a președintelui instanței care să fie adresată CSM și care să fie aprobată de acesta și prin care să se solicite în mod expres trimiterea sa la expertiza de specialitate prevăzută de art. 64 alin 1 din Legea nr. 303/2004, sesizarea întocmită de președintele Judecătorei Sânnicolau ##### în luna februarie 2019, care este analizată și aprobată prin Hotărârea CSM nr. 576/10 aprilie 2019, nu cuprinde petitul ori solicitarea de trimitere la expertiza ce privește boala psihică prevăzută de art. 64 alin 1 din Legea 303/2004, ci cuprinde petitul sau solicitarea adresată CSM de evaluare în condițiile prevăzute de art. 62 alin 1 indice 2 din Legea nr. 303/2004, deci cu privire la alta boala decât boala psihică. Or, cât timp nu s-a solicitat expres și neechivoc CSM-ului să se dispună trimiterea sa la expertiza de specialitate prevăzută de art. 64 alin 1 din Legea nr. 303/2004, cât timp în sesizare nu s-au indicat indicii sau suspiciuni de boala psihică, sesizarea este nulă.

Al doilea motiv pentru care nu este îndeplinită condiția neprezentării nejustificate la expertiza de specialitate până la împlinirea duratei suspendării din funcție este, în opinia reclamantei, acela că internarea sa în Spitalul de Psihiatrie Al. ##### din București în vederea expertizării este o măsură dispusă și stabilită în afara cadrului legal și cu încălcarea gravă a normelor legale prevăzute de legislația română și legislația Uniunii Europene, precum și cu încălcarea gravă a drepturilor omului.

Astfel, consideră reclamanta că internarea în spital este contrară procedurii prevăzute de Ordinul comun nr. 1178/C/14 mai 2007 emis de Ministerul Justiției și Ministerul Sănătății Publice și de Ordinul comun nr. 1324/ 27 aprilie 2009 emis de Ministerul Justiției și Libertăților Cetățenești și Ministerul Sănătății Publice, întrucât nu este prevăzută în cadrul acestei proceduri drept modalitate de expertizare a magistraților, iar comisia de examinare medicală funcționează în cadrul unui centru ambulator, respectiv Centrul Medical de Diagnostic și Tratament Ambulatoriu din subordinea Ministerului Justiției și Libertăților Cetățenești, nicidecum în cadrul unui spital public de psihiatrie.

Mai susține aceasta că este contrară și Hotărârii CSM nr. 576/10 aprilie 2019, respectiv Hotărârii CSM nr. 2094/19 decembrie 2019, prin care s-a decis continuarea procedurii de expertizare, deoarece internarea în Spitalul de Psihiatrie Al. ##### din București nu este prevăzută în aceste hotărâri ale CSM.

Raportat la aceste aspecte, consideră că lipsa de la expertiza de specialitate prevăzută de art. 64 alin. 1 din Legea ### ##### privind statutul judecătorilor și procurorilor este una justificată, întrucât nu are obligație legală de a se interna în Spitalul de Psihiatrie ##### din București în vederea expertizării, toate adresele emise de comisia medicală de specialitate fiind în afara legii, prezentând în continuare alte aspecte ce decurg din internarea într-un spital public de psihiatrie.

A mai învederat reclamanta că internarea sa într-un spital de psihiatrie în vederea expertizării în condițiile art. 64 din Legea ### ##### privind statutul judecătorilor și procurorilor conduce la atingerea gravă a unor drepturi fundamentale prevăzute de Constituția României, Convenția Europeană a Drepturilor Omului - ####, ##### drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, precum dreptul de libertate garantat de art. 23 din Constituția României și respectiv de art. 5 din Convenția C.E.D.O. și art. 6 din ##### drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, dreptul la viață și la integritate fizică și psihică garantat de art. 22 din Constituția României și respectiv de art. 2 din Convenția C.E.D.O. și de art. 2 și art. 3 din ##### drepturilor

fundamentale a Uniunii Europene, dreptului la viața privată cu componenta dreptului la reputație și imagine în cariera profesională, garantat de art. 26 din Constituția României, art. 8 din Convenția E.D.O. și art. 7 din ##### drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, dreptului la ocrotirea sănătății, garantat de art. 34 din Constituția României, fiind încălcate prevederile art. 53 din Constituția României care prevăd ca exercițiul unor drepturi și libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai pentru motivele expres arătate în art. 53 din Constituție.

A mai menționat, de asemenea, că măsura internării unui judecător în funcție pentru examinare medicală psihiatrică este și o măsură discriminatorie în raport cu candidații la funcția de judecător, deoarece acestor candidați nu li se solicită internări în spitale de psihiatrie înainte de a deveni judecători, în timp ce unui judecător în funcție i se solicita să se interneze într-un spital de psihiatrie pentru a fi examinat medical.

În continuare prezintă diferențele dintre centrul ambulatoriu medical, precum este Centrul Medical de Diagnostic și Tratament Ambulatoriu al Ministerului Justiției unde funcționează comisia de examinare medicală a judecătorilor în funcție și a candidaților la funcția de judecător, față de spitalul public de psihiatrie Al ##### din București, unde se efectuează internări ale unor persoane acuzate de săvârșirea unor infracțiuni sau internări ale unor bolnavi psihiici.

Al treilea motiv pentru care nu este îndeplinită, în opinia reclamantei, condiția neprezentării nejustificate la expertiza de specialitate se referă la faptul că legea nu prevede în sarcina sa, ca judecător supus procedurii de expertizare în baza acestui text de lege, obligația de a suporta, în prealabil efectuării acestei expertize, din patrimoniul propriu, cheltuielile de deplasare și de transport de la domiciliul în București, unde se afla Spitalul de psihiatrie Al. ##### ori cele necesare pentru internare și spitalizare, făcând trimitere la dreptul de proprietate privată și protecția proprietății, care sunt garantate și ocrotite, dar și la faptul că angajatorul său nu a achitat contribuția de asigurări sociale de sănătate.

Un al patrulea motiv de nulitate îl constituie împrejurarea că nici medicul psihiatru ##### și nici ceilalți medici din așa-zisa comisie medicală de specialitate pentru expertizarea judecătorilor și procurorilor nu au calitatea de expert, dacă se are în vedere componenta comisiei medicale așa cum este aceasta prevăzută de Ordinul comun nr. 1178/C/14 mai 2007 emis de Ministerul Justiției și Ministerul Sănătății Publice și Ordinul comun ##### ## aprilie 2009 emis de Ministerul Justiției și Libertăților Cetățenești și Ministerul Sănătății Publice. Aceasta deoarece în ##### singurii medici psihiatri care pot efectua în mod legal o expertiză psihiatrică sunt cei care activează în subordinea Institutelor de Medicină Legală și numai în cadrul activităților pe care le desfășoară în subordinea acestora, respectiv în ceea ce privește activitatea de expertiză medico-legală psihiatrică.

Sub acest aspect, susține reclamanta că însuși Plenul CSM a stabilit ca aceasta expertiză a magistraților reglementată de art. 64 alin 1 din Legea ### ##### nu este o expertiză medico-legală psihiatrică ci o expertiză de specialitate psihiatrică, conform lucrării nr. ##### și soluției date în Ședința de Plen CSM din data de 28 iunie 2016, fiind emisă cu acea ocazie o adresă de răspuns în acest sens către Centrul medical de diagnostic și tratament ambulatoriu al magistraților, urmare a Punctului de vedere al Direcției legislație, documentare și contencios din cadrul CSM nr. ##### referitoare la evaluarea psihiatrică a judecătorilor și procurorilor aflați în activitate.

Al cincilea motiv de nelegalitate îl constituie faptul că în intervalul de timp scurs de la adoptarea Legii nr. 242/2018 de modificare a Legii nr. 303/2004 și până în prezent nu exista o comisie medicală de specialitate legal constituită care să fie numită prin acel ordin comun al ministrului Justiției și ministrului Sănătății prevăzut de art. 64 alin 1 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, astfel cum a fost acesta modificat prin Legea nr. 242/2018.

Al șaselea motiv de nelegalitate este reprezentat de faptul că nu sunt indicate și dovedite în concret aspectele care să justifice expertizarea sa psihiatrică, în lipsa prezentării și probării unor indicii de boală psihică, în lipsa asigurării dreptului judecătorului la apărare în fața autorității publice CSM față de sesizarea emisă de președintele instanței cu privire la expertizarea sa, aducând critici sub acest aspect hotărârii nr. 576 din 10 aprilie 2019 emisă de Secția pentru Judecători a Consiliului Superior al Magistraturii.

Iar, pentru toate motivele de nulitate indicate mai sus, apreciază reclamanta că anularea/constatarea nulității Hotărârii CSM nr. 605 din data de 13 mai 2021 atrage și nulitatea actului administrativ subsecvent reprezentat de Hotărârea CSM nr. 639 din data de 20 mai 2021 emisă de Secția pentru Judecători din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii prin care s-a dispus suspendarea sa din funcția de judecător.

În continuare, reclamanta solicită anularea/constatarea nulității Hotărârii nr. 605/13 mai 2021 emisă de Secția pentru Judecători din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii și a Hotărârii nr. 639/20 mai 2021 emisă de Secția pentru Judecători din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii și pentru motive de ordin procedural.

Astfel, susține aceasta că nu a fost în niciun fel convocată ori citată pentru ședința CSM din data de 13 mai 2021, când s-a emis Hotărârea nr. 605 și nu s-a putut apăra față de adoptarea propunerii de eliberare din funcția de judecător și față de celelalte măsuri dispuse în această ședință, nefiindu-i aduse la cunoștință acte esențiale avute în vedere la adoptarea acestei hotărâri.

Și conchide reclamanta în sensul că atât Hotărârea CSM nr. 605 din data de 13 mai 2021, cât și Hotărârea CSM nr. 639 din data de 20 mai 2021 sunt lovite de nulitate pentru atingerea adusă dreptului la apărare în fața unei autorități publice, dreptului la informație din partea autorității publice și dreptului la libera exprimare, dreptului la tratament imparțial, echitabil și într-un termen rezonabil, din partea instituțiilor și organelor europene de pe teritoriul Uniunii Europene, dreptului la egalitate de tratament în fața autorității administrative, dreptului la viața privată care include atât reputația cât și cariera profesională, ca element al vieții private sociale, drepturi garantate de art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, de art. 10 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, de art. 24 din Constituția României, de art. 30 din Constituția României, de art. 31 alin 2 din Constituția României, de art. 16 din Constituția României, de art. 11 și art. 41 din ##### drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, de art. 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, de art. 26 din Constituția României, precum și de art. 7 din ##### drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

În dovedire, a solicitat încuviințarea probei cu înscrisuri și alte probe a căror necesitate va rezulta din dezbateri.

Pârâta, Administrația Prezidențială, în calitate de reprezentantă a Președintelui României, domnul #####, a formulat întâmpinare (filele 251-254 vol. I) prin care a

invocat excepția lipsei calității procesuale pasive a Președintelui României și excepția lipsei de interes. Pe fondul cauzei, a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată, ca neîntemeiată.

În ceea ce privește excepția lipsei calității procesuale pasive a Președintelui României, a arătat că, față de obiectul cererii de chemare în judecată, această instituție nu are calitatea de subiect de drept în cadrul raportului juridic litigios la care face referire reclamanta în cererea sa, nefiind autoritatea emitentă a actelor administrative a căror anulare se solicită (hotărâri ale CSM), ceea ce atrage admiterea excepției și respingerea cererii ca atare.

Cu privire la excepția lipsei de interes, a solicitat admiterea, cu motivarea că nu este îndeplinită această condiție esențială a exercitării demersului juridic, deoarece nu se poate identifica vătămarea concretă a unui drept sau a unui interes legitim al reclamantei, prin emiterea unui act administrativ de către Președintele României.

Iar, față de precizarea reclamantei, potrivit căreia Președintele României figurează în calitate de pârât "pentru opozabilitatea hotărârii", a precizat că Legea contenciosului administrativ nu prevede nicio situație în care o persoană este chemată în judecată în acest scop ("pentru opozabilitatea hotărârii"). În orice caz, potrivit art. 435 alin. (2) din C.proc.civ. „Hotărârea este opozabilă oricărei terțe persoane atât timp cât aceasta din urmă nu face, în condițiile legii, dovada contrară”.

Pe fondul cauzei, dacă se vor respinge excepțiile invocate, a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată, ca neîntemeiată.

În drept s-au invocat prevederile din Constituția României, ale Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, cu modificările și completările ulterioare, ale Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ale Legii nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, Codul de Procedură Civilă, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Pârâtul, Consiliul Superior al Magistraturii, a formulat întâmpinare (filele 264-269 vol. I), solicitând respingerea ca neîntemeiată a cererii de chemare în judecată.

În combaterea acțiunii, pârâtul a învederat că, în fapt, prin Hotărârea nr. 605 din data de 13.05.2021 a Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii s-au dispus următoarele:

- s-a constatat că la data de 07.05.2021 a încetat măsura suspendării din funcție a reclamantei, în baza art. 64 alin. (4) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, dispusă pe o perioadă de 1 an;

- s-a propus Președintelui României eliberarea din funcție a reclamantei, în temeiul art. 65 alin. (1) lit. h) din Legea nr. 303/2004;

- s-a constatat că sancțiunea disciplinară a suspendării din funcție a reclamantei, pe 6 luni, dispusă prin Decizia civilă nr. ####/16.11.2020 pronunțată de înalta ##### de Casație și Justiție în temeiul art. 100 lit. d) din Legea nr. 303/2004, ar fi trebuit să se execute după încetarea măsurii suspendării dispuse în baza art. 64 alin. (4) din Legea nr. 303/2004.

Pentru a adopta această hotărâre, Secția pentru judecători a avut în vedere că reclamanta nu s-a prezentat în mod nejustificat la expertiza de specialitate până la împlinirea duratei suspendării din funcție dispuse potrivit art. 64 alin. (4) din Legea nr. 303/2004, respectiv până la

data de 07.05.2021, motiv pentru care, în raport de dispozițiile art. 65 alin. (1) lit. h) din Legea nr. 303/2004 s-a dispus înaintarea către Președintele României a propunerii de eliberare din funcție a reclamantei.

De asemenea, prin Hotărârea nr. 639 din data de 20.05.2021 a Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii s-a dispus suspendarea din funcție a reclamantei până la soluționarea definitivă a cauzei de către instanța competentă având în vedere calea de atac exercitată de reclamantă împotriva Hotărârii nr. 605/13.05.2021 a Secției pentru judecători prin care s-a propus eliberarea din funcție a acesteia.

Cât privește criticile de nelegalitate invocate de reclamantă prin cererea de chemare în judecată, apreciază că nu fi reținute întrucât, pe de o parte, vizează și alte hotărâri ale Consiliului Superior al Magistraturii, precum cele cu nr. 576/10.04.2019 și nr. 731/07.05.2020, ce au făcut obiectul altor acțiuni, după cum, în ceea ce privește modul de calcul al perioadelor de suspendare succesiva din funcție consideră că s-a procedat legal.

Astfel, sub acest aspect, a învederat că prin Hotărârea nr. 3J/05.02.2020, pronunțată în dosarul 13/J/2018 de Secția pentru judecători în materie disciplinară, s-au admis acțiunile disciplinare conexe formulate de Inspekția Judiciară împotriva reclamantei, fiind aplicată sancțiunea constând în „excluderea din magistratură” pentru săvârșirea abaterilor disciplinare prevăzute de art. 99 lit. c), h) teza I și art. 99 lit. t) teza a II-a raportat la art. 99 alin. (2) din același act normativ.

Ca urmare a recursului declarat de reclamantă împotriva Hotărârii nr. 3J/05.02.2020, mai sus menționate, prin Hotărârea nr. 123/06.02.2020, Secția pentru judecători a dispus suspendarea reclamantei din funcție, în temeiul art. 62 alin. (2) raportat la art. 62 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 303/2004, începând cu data de 05.02.2020.

Prin Decizia nr. ####/16.11.2020 pronunțată în dosarul nr. #####/1/2020, Înalta ##### de Casație și Justiție - Completul de 5 judecători a admis recursul declarat împotriva Hotărârii nr. 3J/05.02.2020, pronunțate de Secția pentru judecători în materie disciplinară, a casat în parte hotărârea atacată în sensul că a aplicat reclamantei sancțiunea disciplinară constând în „suspendarea din funcție pe o perioadă de 6 luni” prevăzută de art. 100 lit. d) din Legea nr. 303/2004.

Prin Hotărârea nr. 731/07.05.2020 a Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii, reclamanta a fost suspendată din funcția de judecător, în temeiul art. 64 alin. (4) din Legea nr. 303/2004, pe o perioadă de 1 an începând cu data de 07.05.2020, reținându-se refuzul nejustificat al acesteia de a se prezenta la expertiza de specialitate, la termenele stabilite de Centrul Medical de Diagnostic și Tratament Ambulatoriu.

Această hotărâre a fost contestată de către reclamantă în fața instanței de judecată. Prin sentința civilă nr. #### din 20.04.2021 pronunțată de Curtea de Apel Timișoara în dosarul nr. #####/59/2020, a fost respinsă ca fiind neîntemeiată acțiunea formulată, reținându-se, în esență, că legalitatea și temeinicia Hotărârii nr. 576/10.04.2019 emise de Consiliul Superior al Magistraturii prin care s-a aprobat solicitarea președintelui Judecătoriei Sănnicolau ##### și s-a dispus prezentarea reclamantei la expertiza de specialitate a fost verificată în cadrul dosarului nr. #####/59/2019, iar prin sentința civilă nr. ####/06.07.2020 pronunțată de Curtea de Apel Timișoara, rămasă definitivă prin respingerea recursului, s-a respins ca neîntemeiată acțiunea formulată.

Împotriva sentinței civile nr. ####/20.04.2021 reclamanta a formulat recurs, dosarul aflându-se în prezent pe rolul Înaltei ##### de Casație și Justiție, fără a fi stabilit încă termen de judecată.

Ținând cont de toate aceste hotărâri, Secția pentru judecători a constatat că față de reclamantă a fost dispusă măsura suspendării din funcție, după cum urmează:

- în perioada 05.02.2020 - 16.11.2020 reclamanta a fost suspendată din funcție în baza Hotărârii nr. 123/06.02.2020 a Secției pentru judecători, în temeiul art. 62 alin. (2) raportat la art. 62 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 303/2004;

- pentru o perioadă de 6 luni, reclamanta a fost suspendată din funcție prin Decizia nr. ####/16.11.2020 pronunțată în dosarul nr. #####/1/2020, înalta ##### de Casație și Justiție - Completul de 5 judecători, ca sancțiune disciplinară, în temeiul art. 100 lit. d) din Legea nr. 303/2004;

- în perioada 07.05.2020 - 07.05.2021, reclamanta a fost suspendată din funcție în temeiul art. 64 alin. (4) din Legea nr. 303/2004, pe o perioadă de 1 an, prin Hotărârea nr. 731/07.05.2020 a Secției pentru judecători.

Secția pentru judecători a reținut că, deși apare ca o sancțiune pentru magistratul care refuză să se prezinte la expertiza de specialitate, măsura suspendării dispuse în temeiul art. 64 alin. (4) din Legea nr. 303/2004 nu este o sancțiune disciplinară, ci o măsură provizorie și facultativă pentru înlăturarea stării de pericol în general, atât pentru magistrat, cât și pentru sistemul judiciar, măsură ce poate înceta oricând în perioada de suspendare propusă, ca urmare a prezentării magistratului la expertiză.

S-a constatat prin Hotărârea nr. 605/2021 a Secției pentru judecători că la data de 07.05.2021 a încetat măsura suspendării din funcție a reclamantei, dispusă pe o perioadă de 1 an, în temeiul art. 64 alin. (4) din Legea nr. 303/2004, prin Hotărârea nr. 731/07.05.2020 a Secției pentru judecători, fără ca aceasta să se fi prezentat la examinarea medicală și fără să arate motivele pentru care nu s-a prezentat. În acest context, Secția pentru judecători în mod corect a propus Președintelui României eliberarea din funcție a reclamantei în baza art. 65 alin. (1) lit. h) din Legea nr. 303/2004.

În cuprinsul Hotărârii nr. 605/2021, atacate, se menționează faptul că prin Hotărârea nr. 317/04.03.2021 a Secției pentru judecători s-a stabilit, cu valoare de principiu, că se deduce perioada în care s-a aplicat măsura suspendării din funcție în temeiul art. 62 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 303/2004 din perioada pentru care s-a aplicat sancțiunea disciplinară constând în „suspendarea din funcție pentru o perioadă de 6 luni”, în limita perioadei de timp a acesteia.

De asemenea, prin Hotărârea nr. 574/26.05.2016, Secția pentru judecători a stabilit, tot cu valoare de principiu, că luarea în evidență a sancțiunii disciplinare se face începând cu data rămânerii definitive a sancțiunii, iar în cazul a două sau mai multe măsuri succesive de suspendare, cea de-a doua măsură de suspendare/următoarea măsură de suspendare va începe să curgă începând cu data împlinirii primei sancțiuni sau a sancțiunii anterioare, după caz.

Reținând aspectele de principiu stabilite prin Hotărârile nr. 317/04.03.2021 și nr. 574/26.05.2016, Secția pentru judecători a constatat că, deși executorie la momentul rămânerii definitive, respectiv de la data de 16.11.2020, Decizia nr. ####/16.11.2020 a Înaltei ##### de Casație și Justiție - Completul de 5 judecători prin care reclamanta a fost suspendată din funcție pentru o perioadă de 6 luni, în temeiul art. 100 lit. d) din Legea nr. 303/2004, ar fi trebuit să se

execute după încetarea măsurii suspendării dispuse în baza art. 64 alin. (4) din Legea nr. 303/2004, prin Hotărârea nr. 731/07.05.2020 a Secției pentru judecători.

De asemenea, perioada suspendării din funcție dintre 05.02.2020- 07.05.2020, ca urmare a Hotărârii nr. 123/06.02.2020 a Secției pentru judecători, a fost dedusă din perioada de 6 luni, dispusă ca sancțiune disciplinară, prin Decizia nr. ####/16.11.2020 a Înaltei ##### de Casație și Justiție - Completul de 5 judecători, astfel că, în raport cu măsurile de suspendare succesive din funcție ale reclamantei, așa cum au fost relevate anterior, suspendarea din funcție ca măsură disciplinară, ar fi urmat să înceteze la data de 07.08.2021.

Contrar susținerilor reclamantei, consideră pârâtul că legea nu interzice deducerea perioadei în care a operat suspendarea din funcție în temeiul art. 62 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 303/2004 din perioada pentru care s-a aplicat sancțiunea disciplinară constând în suspendarea din funcție pentru o perioadă de 6 luni, această deducere reprezentând o măsură de natură să înlăture efectele produse de hotărârea de suspendare din funcție, ulterior desființată ca efect al casării hotărârii prin care s-a aplicat sancțiunea disciplinară a excluderii din magistratură. Mai mult, în această situație, efectul punitiv al sancțiunii disciplinare este pe deplin atins.

În aceste condiții, arată că în mod corect s-a considerat că perioada suspendării din funcție dintre 05.02.2020 - 07.05.2020, ca urmare a Hotărârii nr. 123/06.02.2020 a Secției de judecători, se deduce din perioada sancțiunii disciplinare aplicate la data de 16.11.2020 de instanța supremă - Completul de 5 judecători, sancțiunea disciplinară urmând să înceteze la data de 07.08.2021, ulterior expirării perioadei de 1 an de suspendare din funcție dispuse anterior prin Hotărârea nr. 731/07.05.2020 a Secției pentru judecători

În acest sens, a subliniat că măsura suspendării din funcție în baza art. 62 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 303/2004 intervine ope legis ca efect al admiterii acțiunii disciplinare și aplicării sancțiunii excluderii din magistratură de către Secția corespunzătoare în materie disciplinară. Conform textului de lege, perioada suspendării din funcție este cuprinsă între data pronunțării hotărârii de sancționare și data publicării decretului de eliberare din funcție, perioada ce include și perioada judecării căii de atac a recursului declarat împotriva acestei hotărâri. Mai mult, casarea hotărârii de aplicare a sancțiunii disciplinare a excluderii din magistratură atrage după sine desființarea de drept a hotărârii de suspendare din funcție, efectele desființării trebuind să se producă de la momentul emiterii acesteia.

În aceste condiții, consideră că în mod corect s-a apreciat că perioada de 1 an pentru care s-a dispus suspendarea din funcție a reclamantei în temeiul art. 64 alin. (4) din Legea nr. 303/2004 a încetat la data de 07.05.2021, sancțiunea disciplinară a suspendării din funcție urmând să înceteze ulterior, respectiv la data de 07.08.2021.

În ceea ce privește susținerea reclamantei în sensul că neprezentarea acesteia la examinarea medicală în termenul de 1 an nu îi este imputabilă întrucât nu a avut cunoștință de modul de calcul al perioadelor de suspendare din funcție, de deducerile efectuate sau de incidența Hotărârilor de principiu nr. 574/26.05.2016 și nr. 317/04.03.2021 ale Secției pentru judecători, a arătat că aceste hotărâri de principiu au fost publicate pe site-ul Consiliului Superior al Magistraturii încă din data de 10.01.2017, respectiv din data de 30.03.2021, astfel că aceasta avea posibilitatea să ia cunoștință de conținutul acestora.

Iar, privitor la caracterul pretins justificat al neprezentării la expertiza de specialitate, a învederat că și acestea sunt neîntemeiate, urmând a fi avute în vedere hotărârile judecătorești prin

care au fost respinse acțiunile reclamantei împotriva Hotărârii nr. 576/2019 și nr. 731/07.05.2020, acestea bucurându-se de autoritate de lucru judecat, ceea ce împiedică repunerea în discuție a aspectele semnalate, referitoare la legalitatea măsurii prezentării la expertiza de specialitate sau la legalitatea măsurii suspendării din funcție, ca urmare a refuzului nejustificat de a se prezenta la expertiza medicală.

A mai menționat pârâtul că reclamanta nu se poate prevala de neconvocarea pentru efectuarea expertizei medicale în condițiile în care avea cunoștință de suspendarea sa din funcție pe perioada 07.05.2020-07.05.2021, ca urmare a refuzului nejustificat de a se prezenta la expertiză, astfel încât avea obligația de a depune diligente în vederea prezentării la examinarea medicala la Spitalul Prof. Dr. #####, unde a fost convocată de multe ori anterior suspendării din funcție, precum prin Hotărârile nr. 1253/15.07.2019, nr. 1430/15.10.2019 și nr. 2094/19.12.2019 ale Secției pentru judecători.

De asemenea, apreciază că nici susținerile reclamantei referitoare la cheltuielile pe care le-ar presupune deplasarea acesteia în București sau internarea pentru efectuarea expertizei medicale nu pot afecta legalitatea hotărârilor atacate, susținerile fiind ulterioare emiterii actelor atacate și neputând justifica faptul neapărării la expertiza medicală.

Consideră pârâtul că nu pot fi reținute nici criticile reclamantei formulate din perspectiva „nelegalității” textului legal în materialitatea sa, cu privire la măsura internării în spital, din perspectiva unei pretinse „nelegalități” a constituirii comisiei medicale de specialitate sau a lipsei calității de expert a medicilor ce compun această comisie. Aceasta întrucât, așa cum a mai menționat, Hotărârea nr. 731/07.05.2020 a Secției pentru judecători se bucură de prezumția de legalitate și temeinicie, iar acțiunea reclamantei cuprinzând în principiu aceleași motive și având ca obiect anularea acestei hotărâri a fost respinsă ca neîntemeiată de prima instanță.

Referitor la criticile vizând încălcarea dreptului la apărare cu ocazia emiterii Hotărârii nr. 605/13.05.2021 a Secției pentru judecători, a arătat pârâtul că procedura de eliberare din funcția de judecător ca urmare a refuzului nejustificat de a se prezenta la expertiza de specialitate până la împlinirea duratei suspendării din funcție dispuse potrivit art. 64 alin. (4) din Legea nr. 303/2004 este o procedură administrativă, fără caracter jurisdicțional, în cadrul căreia legea nu prevede obligativitatea citării magistratului în cauză. Mai mult, hotărârea emisă în această procedură poate fi atacată la instanța de judecată, caz în care se asigură respectarea dreptului la apărare și a dreptului la un proces echitabil.

În sfârșit, în ceea ce privește Hotărârea nr. 639/20.05.2021 a Secției pentru judecători prin care s-a dispus suspendarea din funcție a reclamantei până la soluționarea definitivă a cauzei de către instanța competentă, a solicitat a se observa că reclamanta nu aduce critici distincte, pretinsa nelegalitate a acestui act administrativ derivând din nelegalitatea Hotărârii nr. 605/13.05.2021 a Secției pentru judecători. De altfel, subliniază pârâtul, suspendarea din funcție prevăzută de art. 65 ind. 1 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 este o suspendare de drept ce intervine în temeiul legii la momentul declanșării căii de atac împotriva hotărârii de eliberare din funcție de către magistratul în cauză, nefiind o măsură lăsată la aprecierea Secției pentru judecători.

În drept, s-au invocat prevederile art. ### # ### din Codul de procedură civilă, precum și toate celelalte dispoziții legale menționate în cuprinsul întâmpinării.

În dovedire, a fost înaintată documentația care a stat la baza emiterii Hotărârilor nr. 605/13.05.2021 și nr. 639/20.05.2021 ale Secției pentru judecatori contestate, Hotărârile nr. 576/10.04.2019, nr. 731/07.05.2020, nr. 317/04.03.2021, nr. 574/26.05.2016, nr. 1253/15.07.2019, nr. 1430/15.10.2019 și nr. 2094/19.12.2019 ale Secției pentru judecatori, decizia civilă nr. #####/17.12.2020 a înaltei ##### de Casație și Justiție, sentința civilă nr. ####/20.04.2021 pronunțată de Curtea de Apel Timișoara, precum și cererea de recurs formulată de reclamantă împotriva acestei sentințe.

La data de 19.01.2022 reclamanta a depus la dosar precizare și completare a acțiunii (filele 7-15 vol. III) arătând că se impune admiterea cererii sale, motivat și de alte motive și împrejurări de fapt, respectiv, de drept, precum :

1. Internarea în Spitalul de Psihiatrie Al ##### din București în vederea expertizării psihice/psihiatrice este stabilită în afara cadrului legal și totodată este contrară dispozițiilor legale și procedurii prevăzute de Ordinul comun nr. 1178/C/14 mai 2007 emis de Ministerul Justiției și Ministerul Sănătății Publice și de Ordinul comun 1324/ 7 aprilie 2009 emis de Ministerul Justiției și Libertăților Cetățenești și Ministerul Sănătății Publice, întrucât internarea în spitale de psihiatrie a magistraților nu este prevăzută în cadrul acestei proceduri drept modalitate de expertizarea magistraților, iar, conform art. 2 și următoarele, respectiv art. I pct. 1 și următoarele, comisia de examinare medicală a magistraților funcționează în cadrul unui centru ambulatoriu care privește magistrații respectiv Centrul Medical de Diagnostic și Tratament Ambulatoriu din subordinea Ministerului Justiției și Libertăților Cetățenești, iar nu în cadrul unui spital public de psihiatrie cum este Spitalul de psihiatrie Al. ##### din București din subordinea Ministerului Sănătății.

2. Termenul de 1 an de suspendare din funcția de judecător pentru o așa-zisa lipsă nejustificată de la expertizare stabilit prin Hotărârea CSM nr. 731 din data de 7 mai 2020 începe să curgă, în mod legal, numai după încetarea efectelor juridice ale suspendărilor consecutive din funcție dispuse prin Hotărârea CSM nr. 123/6.02.2020 și respectiv prin Hotărârea instanței de judecată ICCJ nr. 231/16 noiembrie 2020 din dosar #####/1/2020, respectiv începând cu data de 16 noiembrie 2020.

3. Consideră ca se impune ca instanța să examineze și legalitatea operațiunii administrative constând în măsura suspendării din funcție pe durata de 1 an dispusă prin Hot. CSM nr. 731/7 mai 2020, de aceasta dată în temeiul art. 18 din Legea ##### privind contenciosul administrativ, redând, în continuare, cauzele de nelegalitate ale acestei hotărâri.

4. Măsura suspendării din funcția de judecător pe durata de 1 an este nelegală prin neconvocarea la ședința din data de 7 mai 2020 a CSM - Secția pentru Judecatori și prin neascultarea sa în prealabil emiterii hotărârii nr. 731, prin necomunicarea actelor esențiale avute în vedere de CSM, precum ##### întocmită de Direcția Resurse Umane și Organizare din cadrul CSM din data de 10 martie 2020, prin care s-a propus suspendarea sa din funcția de judecător și Adresa emisă de comisia medicală privind neprezentarea la expertiză în data de 17 februarie 2020.

A mai arătat reclamanta, în continuare, care sunt motivele de nelegalitate a Hotărârii nr. 639 din data de 20 mai 2021, respectiv:

- împrejurarea neprezentării nejustificate la expertiza de specialitate în cursul termenului de 1 an de suspendare din funcție reținută de CSM drept temei al propunerii de eliberare din

funcție are un caracter incert, întrucât hotărârea CSM nr 605/13 mai 2021 nu este definitivă la data emiterii. ##### contrara #####, în special art. 6, întrucât operează în mod automat, fără drept de apreciere din partea CSM, fiind impusă de lege în mod imperativ, partea neavând la dispoziție o cale de atac efectivă.

-inexistența unei hotărâri a instanței de judecată definitivă care să dispună suspendarea din funcția de judecător ori care să stabilească în mod definitiv că neprezentarea la expertiza psihiatrică are caracter nejustificat.

Reclamanta a formulat două cereri de recuzare a președintelui de complet, care au fost respinse prin încheierile de la termenele din 26.01.2022 (filele 32-34 vol. III) și 16.02.2022 (filele 81-82 vol. III).

La data de 21.03.2022 reclamanta a formulat note scrise (filele 84-98 vol. III) prin care a invocat excepția de nelegalitate a hotărârilor CSM nr. 1253/15.07.2019, nr. 1430/15.10.2019 și nr. 2094/19.12.2019 emise de Secția pentru judecători, în ceea ce privește dispozițiile de continuare a procedurii privind efectuarea examinării sale medicale, cu consecința anulării actelor ulterioare, Hotărârea nr. 731/07.05.2020, hotărârea nr. 605/13.05.2021 și nr. 639/20.05.2021.

Prin încheierea de ședință din data de 22.03.2022 instanța a dispus, în temeiul disp. art. 413 alin. 1 pct. 1 C. proc. civ., suspendarea judecării acțiunii până la soluționarea de către Înalta ##### de Casație și Justiție a dosarului nr. #####/59/2020, ce avea ca obiect anularea hotărârii nr. 731/07.05.2020 (fila 130 vol. III).

Pârâtul CSM a depus și el note scrise (filele 165-171 vol. III) prin care a solicitat respingerea ca inadmisibilă a excepției de nelegalitate, iar, în subsidiar, ca neîntemeiată.

La data de 27.09.2022 reclamanta a înaintat alte note scrise (filele 179-189 vol. III), prin care a învederat că Înalta ##### de Casație și Justiție, prin decizia nr. #####/07.04.2022, a stabilit în mod definitiv că expertizarea sa psihiatrică trebuia să se desfășoare la Centrul Medical de Diagnostic și Tratament Ambulatoriu din subordinea Ministerului Justiției și Libertăților Cetățenești, fiind reluate și celelalte susțineri din cadrul cererii de chemare în judecată.

La termenul de judecată din 27.09.2022 (fila 197 vol. III) cauza a fost repusă de rol la cererea reclamantei. Totodată s-a dispus reunirea la prezentul a dosarului nr. #####/2/2021 înregistrat inițial pe rolul Curții de Apel București, în care s-a admis excepția litispendenței. S-a admis excepția lipsei calității procesuale pasive a Instituției Președintelui României, reprezentat prin Administrația Prezidențială. S-a luat act că reclamanta nu invocă excepția de nelegalitate a Hotărârii nr. 731/07.05.2020 și s-a dispus efectuarea unei adrese către pârâtul CSM pentru a se înainta la dosar dovada datei comunicării răspunsului la plângerea prealabilă formulată împotriva hotărârii nr. 639/20.05.2021.

La termenul de judecată din 25.10.2022 Curtea a respins, ca inadmisibilă, excepția de nelegalitate a hotărârilor nr. 1253/15.07.2019, nr. 1430/15.10.2019 și nr. 2094/19.12.2019, prin care s-a decis continuarea procedurii de prezentare a reclamantei pentru efectuarea examinării psihiatrice, apreciind că nu este îndeplinită cerința legăturii de cauzalitate dintre acestea și prezentul litigiu, respectiv ca de actele administrative care fac obiectul excepției de nelegalitate să depindă soluționarea litigiului în fond, ele având mai degrabă legătură cu dosarul ce viza anularea Hotărârii CSM nr. 731/07.05.2020

În probațiune Curtea a încuviințat și a administrat proba cu înscrisurile existente la dosar.

Examinând actele și lucrările dosarului, Curtea reține următoarele:

În fapt, prin Hotărârea nr. 605 din data de 13.05.2021 a Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii, față de reclamantă, s-au dispus următoarele:

- s-a constatat că la data de 07.05.2021 a încetat măsura suspendării din funcție a reclamantei, în baza art. 64 alin. (4) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, dispusă pe o perioadă de 1 an;

- s-a propus Președintelui României eliberarea sa din funcție, în temeiul art. 65 alin. (1) lit. h) din Legea nr. 303/2004;

- s-a constatat că sancțiunea disciplinară a suspendării din funcție a reclamantei, pe 6 luni, dispusă prin Decizia civilă nr. ####/16.11.2020 pronunțată de Înalta ##### de Casație și Justiție în temeiul art. 100 lit. d) din Legea nr. 303/2004, ar fi trebuit să se execute după încetarea măsurii suspendării dispuse în baza art. 64 alin. (4) din Legea nr. 303/2004.

Pentru a adopta această hotărâre, Secția pentru judecători a avut în vedere că reclamanta nu s-a prezentat în mod nejustificat la expertiza de specialitate până la împlinirea duratei suspendării din funcție dispuse potrivit art. 64 alin. (4) din Legea nr. 303/2004, respectiv până la data de 07.05.2021, motiv pentru care, în raport de dispozițiile art. 65 alin. (1) lit. h) din Legea nr. 303/2004 s-a dispus înaintarea către Președintele României a propunerii de eliberare din funcție a reclamantei.

Prin Hotărârea nr. 639 din data de 20.05.2021 a Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii s-a dispus suspendarea din funcție a reclamantei până la soluționarea definitivă a cauzei de către instanța competentă având în vedere calea de atac exercitată de reclamantă împotriva Hotărârii nr. 605/13.05.2021 a Secției pentru judecători prin care s-a propus eliberarea din funcție.

De asemenea, pentru soluționarea litigiului, Curtea consideră necesar a se reține și că prin sentința civilă nr. ####/06 iulie 2020, pronunțată de Curtea de Apel Timișoara – secția de contencios administrativ și fiscal în dosarul nr. #####/59/2019, rămasă definitivă prin decizia nr. #####/17 decembrie 2020 pronunțată de Înalta ##### de Casație și Justiție, s-a respins, ca neîntemeiată, cererea reclamantei de anulare a Hotărârii nr. 576/10.04.2019 emisă de Consiliul Superior al Magistraturii, prin care Secția pentru Judecători a aprobat solicitarea președintelui Judecătoriei Sănnicolau ##### privind prezentarea sa la expertiza de specialitate conform art. 64 alin. (1) din Legea nr. 303/2004.

După cum, se are în vedere și că Hotărârea nr. 731/07.05.2020 a Secției pentru judecători a CSM prin care s-a dispus suspendarea din funcție a reclamantei în temeiul art. 64 alin. 4 din legea nr. ##### # „În cazul în care magistratul refuză în mod nejustificat să se prezinte, în termenul stabilit, la expertiza de specialitate, secția corespunzătoare a Consiliului Superior al Magistraturii dispune suspendarea din funcție a acestuia pe o perioadă de un an”, începând cu data de 07.05.2020, a fost atacată pentru nelegalitate și netemeinicie, dar prin sentința civilă nr. ####/20.04.2022 a Curții de Apel Timișoara – secția de contencios administrativ și fiscal, pronunțată în dosarul nr. #####/59/2020, definitivă prin decizia nr. #####/07.04.2022 a Înaltei ##### de Casație și Justiție, s-a respins acțiunea acesteia.

Reclamanta a contestat Hotărârea nr. 605 din data de 13.05.2021 a Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii pentru motive, care, însă, mai mult sau mai

puțin, au făcut deja obiectul dezlegărilor anterioare, prin hotărârile judecătorești anterior enunțate, intrând în puterea lucrului judecat, astfel:

1. Nu este îndeplinită condiția existenței unui refuz nejustificat de prezentare la expertiza de specialitate prevăzută de art. 64 alin. 1 din Legea nr. 303/2004, deoarece, conform Hotărârii CSM nr. 2094/19 decembrie 2019, de continuare a procedurii de expertizare, era necesar, în prealabil, să existe o convocare emisă de comisia medicală și care să privească expertizarea sa psihiatrică, convocare care nu a fost emisă în cadrul termenului de 1 an de suspendare.

Privitor la acest motiv, Curtea constată că prin Hotărârea nr. 605 din data de 13.05.2021 a Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii pârâtul CSM a făcut aplicarea prevederilor art. 65 alin. 1 lit. h din Legea nr. 303/2004 – „Judecătorii și procurorii sunt eliberați din funcție în următoarele cazuri: (...) neprezentarea, în mod nejustificat, la expertiza de specialitate, până la împlinirea duratei suspendării din funcție dispuse potrivit art. 64 alin. (4), reținând că la data de 07.05.2021 s-a împlinit termenul de 1 an în care trebuia să se prezinte la expertiza de specialitate, iar aceasta nu s-a conformat obligației.

Contrar susținerilor reclamantei, instanța nu găsește întemeiat motivul invocat, întrucât obligația de a se prezenta pentru efectuarea expertizei de specialitate a fost stabilită printr-o hotărâre anterioară, cea cu nr. 576/10.04.2019, iar convocarea a fost legal dispusă până la emiterea hotărârii de suspendare din funcție nr. 731/07.05.2020, prin prezenta hotărâre atacată luându-se doar act că s-a scurs termenul de 1 an în care trebuia să se prezinte, nefiind necesară, așadar, nicio altă convocare în toată această perioadă. Cu atât mai mult, cu cât aceasta avea cunoștință de suspendarea sa din funcție pe perioada 07.05.2020-07.05.2021, ca urmare a refuzului nejustificat de a se prezenta la expertiză, astfel încât avea obligația de a depune diligențe în vederea prezentării la examinarea medicală.

2. Termenul de 1 an la care textul face trimitere nu este îndeplinit, reclamanta criticând modalitatea de calcul folosită de pârât.

Conform mențiunilor pârâtului CSM, suspendările din funcție ale reclamantei și modul de curgere au fost stabilite după cum urmează:

- reclamanta a fost eliberată din funcție, iar, în baza Hotărârii nr. 123/06.02.2020 a Secției pentru judecători, în temeiul art. 62 alin. (2) raportat la art. 62 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 303/2004, s-a dispus suspendarea, ca urmare a exercitării de către aceasta a căii de atac împotriva hotărârii prin care i s-a aplicat sancțiunea disciplinară;

- prin Decizia nr. ###/16.11.2020 pronunțată în dosarul nr. #####/1/2020, Înalta ##### de Casație și Justiție - Completul de 5 judecători, a admis recursul declarat de aceasta împotriva Hotărârii de eliberare din funcție, dispunând suspendarea sa din funcție pentru 6 luni, ca sancțiune disciplinară, în temeiul art. 100 lit. d) din Legea nr. 303/2004;

- ca atare, a considerat pârâtul că suspendarea, ca sancțiune disciplinară, a operat în perioada 06.02.2020 – 16.11.2020;

- în perioada 07.05.2020 - 07.05.2021, reclamanta a fost suspendată din funcție în temeiul art. 64 alin. (4) din Legea nr. 303/2004, pe o perioadă de 1 an, prin Hotărârea nr. 731/07.05.2020 a Secției pentru judecători.

- prin Hotărârea nr. 605/2021 a Secției pentru judecători s-a constatat că la data de 07.05.2021 a încetat măsura suspendării din funcție a reclamantei, dispusă pe o perioadă de 1 an, în temeiul art. 64 alin. (4) din Legea nr. 303/2004, prin Hotărârea nr. 731/07.05.2020 a Secției

pentru judecători, fără ca aceasta să se fi prezentat la examinarea medicală și fără să arate motivele pentru care nu s-a prezentat, context în care Secția pentru a propus Președintelui României eliberarea din funcție a reclamantei în baza art. 65 alin. (1) lit. h) din Legea nr. 303/2004.

În cuprinsul Hotărârii nr. 605/2021, atacate, s-a menționat că prin Hotărârea nr. 317/04.03.2021 a Secției pentru judecători s-a stabilit, cu valoare de principiu, că se deduce perioada în care s-a aplicat măsura suspendării din funcție în temeiul art. 62 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 303/2004 din perioada pentru care s-a aplicat sancțiunea disciplinară constând în „suspendarea din funcție pentru o perioadă de 6 luni”, în limita perioadei de timp a acesteia. De asemenea, pârâtul a avut în vedere Hotărârea nr. 574/26.05.2016, când Secția pentru judecători a stabilit, tot cu valoare de principiu, că luarea în evidență a sancțiunii disciplinare se face începând cu data rămânerii definitive a sancțiunii, iar în cazul a două sau mai multe măsuri succesive de suspendare, cea de-a doua măsură de suspendare/următoarea măsură de suspendare va începe să curgă începând cu data împlinirii primei sancțiuni sau a sancțiunii anterioare, după caz.

Raportat la aceste aspecte Secția pentru judecători a constatat că, deși executorie la momentul rămânerii definitive, respectiv de la data de 16.11.2020, Decizia nr. ####/16.11.2020 a Înaltei ##### de Casație și Justiție - Completul de 5 judecători prin care reclamanta a fost suspendată din funcție pentru o perioadă de 6 luni, în temeiul art. 100 lit. d) din Legea nr. 303/2004, ar fi trebuit să se execute după încetarea măsurii suspendării dispuse în baza art. 64 alin. (4) din Legea nr. 303/2004, prin Hotărârea nr. 731/07.05.2020 a Secției pentru judecători.

De asemenea, perioada suspendării din funcție dintre 05.02.2020-07.05.2020, ca urmare a Hotărârii nr. 123/06.02.2020 a Secției pentru judecători, a fost dedusă din perioada de 6 luni, dispusă ca sancțiune disciplinară, prin Decizia nr. ####/16.11.2020 a Înaltei ##### de Casație și Justiție - Completul de 5 judecători, astfel că, în raport cu măsurile de suspendare succesive din funcție ale reclamantei, așa cum au fost relevate anterior, suspendarea din funcție ca măsură disciplinară, ar fi urmat să înceteze la data de 07.08.2021, ulterior expirării perioadei de 1 an de suspendare din funcție dispuse anterior prin Hotărârea nr. 731/07.05.2020 a Secției pentru judecători.

Reclamanta a criticat modul de calcul al pârâtului, susținând că termenul de suspendare din funcție pe motiv disciplinar, urmare a excluderii din magistratura ca sancțiune disciplinara, stabilit prin Hotărârea CSM - Secția pentru judecători nr. 123/6 februarie 2020 și care a început sa curgă începând cu data de 5 februarie 2020 nu putea sa fie întrerupt sau suspendat prin efectul Hotărârii nr. 731 din 7 mai 2020 emisă de Secția pentru Judecători a Consiliului Superior al Magistraturii pentru următoarele argumente:

- prin Hotărârea CSM nr. 731/07 mai 2020 nu s-a decis asupra curgerii termenului stabilit prin Hotărârea CSM nr. 123/6 februarie 2020 și oricum nici Legea nr. 303/2004 nu prevede vreo cauza de întrerupere sau vreo cauza de suspendare a curgerii acestui termen;
- termenul stabilit prin Hotărârea CSM nr 123/6.02.2020 a început sa curgă la data de 5.02. 2020, adică mult anterior datei de 7 mai 2020;
- termenul stabilit prin Hotărârea CSM nr. 123/6.02.2020 operează automat prin efectul Legii nr. 303 /2004, fără drept de apreciere din partea CSM și fără cale de atac efectiva în ceea îl privește pe judecătorul suspendat ca efect al excluderii din magistratura ca sancțiune disciplinară;

- Hotărârea CSM nr. 731 din 7 mai 2020 emisă de Secția pentru Judecători a Consiliului Superior al Magistraturii nu este o hotărâre definitivă nici la data de 7 mai 2020 - data adoptării acestei hotărâri și nici la data de 13 mai 2021 - data adoptării hotărârii CSM nr. 605/13 mai 2021 privind propunerea de eliberare din funcție, întrucât acest termen de suspendare din funcția de judecător stabilit prin Hotărârea CSM nr 123/6.02.2020, urmare a excluderii din magistratura ca sancțiune disciplinară nu a fost nicidecum întrerupt sau suspendat și a fost stabilit prin hotărâre a CSM care era definitivă la data de 13 mai 2021.

Rezultă, în opinia sa, că acest termen de suspendare din funcție s-a împlinit doar la data de 16 noiembrie 2020 cu ocazia pronunțării Hotărârii ÎCCJ nr. 231/16 noiembrie 2020, astfel cum rezulta din cuprinsul Hotărârii CSM nr.123/6.02.2020, dar și din cuprinsul dispozițiilor imperative ale art. 62 alin. 2 din Legea ### ##### raportat la art. 62 alin 1 lit. e din Legea ### #####. Așadar, acest termen de suspendare din funcție a curs neîntrerupt începând cu data de 5 februarie 2020 și s-a împlinit la data de 16 noiembrie 2020, iar termenul de 1 an de suspendare din funcția de judecător pentru lipsa nejustificată de la expertizare, stabilit prin Hotărârea CSM nr. 731 din data de 7 mai 2020 începe să curgă, în mod legal, numai după încetarea efectelor juridice ale suspendărilor consecutive din funcție dispuse prin Hotărârea CSM nr. 123/6.02.2020 și respectiv prin decizia ICCJ nr . 231/16 noiembrie 2020, menționate mai sus, respectiv de la data de 17.05.2021.

Acceptând în parte raționamentul pârâtului, privitor la efectele ex tunc pe care le produce hotărârea pronunțată de Înalta ##### de Casație și Justiție într-o acțiune împotriva unei sancțiuni disciplinare, Curtea consideră, însă, că suspendarea de 6 luni ca sancțiune disciplinară, dispusă ca urmare a admiterii acțiunii introduse împotriva hotărârii 123/6.02.2020 a Secției pentru judecători a CSM, respectiv suspendarea dispusă în temeiul art. 64 alin. 1 din Legea nr. 303/2004, prin hotărârea nr. 731 din 7 mai 2020 emisă de Secția pentru Judecători a Consiliului Superior al Magistraturii, sunt măsuri distincte, de natură juridică diferită, rațiunea adoptării lor impunând curgerea lor în paralel, până la epuizare, iar nu una în continuarea alteia, cu distincțiile făcute de reclamantă ori pârât.

În concret, în speță, instanța nu validează soluția susținută de reclamantă, fiind evident că aceasta afirmă curgerea termenului de suspendare ca efect al aplicării sancțiunii disciplinare doar de la momentul rămânerii definitive a deciziei Înaltei ##### de Casație și Justiție doar pentru a nu se considera împlinit termenul de 1 an de la care s-a dispus suspendarea pentru neprezentarea la expertiza psihiatrică, în caz contrar oricare magistrat fiind avantajat de raționamentul avut în vedere la adoptarea hotărârii de principiu nr. 317/04.03.2021.

Dar Curtea nu va putea reține nici argumentația pârâtului în ceea ce privește curgerea termenului de suspendare ca efect al deciziei Înaltei ##### de Casație și Justiție, date în răspunderea disciplinară, după împlinirea termenului de suspendare de 1 an, instituit de art. 65 alin. 1 lit. h din Legea nr. 303/2004, soluția de principiu fiind valabilă doar în situația suspendărilor de aceeași natură juridică, iar nu în cauză, când cele două măsuri de suspendare au fost dispuse pe temei diferit, cu o rațiune distinctă.

Astfel, măsura suspendării din funcție ca sancțiune disciplinară trebuie să curgă, în opinia Curții, în paralel cu aceea care s-a adoptat pentru refuzul de prezentare nejustificată la expertiza psihiatrică, aceasta din urmă reprezentând o măsură provizorie și facultativă pentru înlăturarea stării de pericol în general, atât pentru magistrat, cât și pentru sistemul judiciar, măsură ce poate

înceta oricând în perioada de suspendare propusă, ca urmare a prezentării magistratului la expertiză, după cum a arătat chiar pârâtul.

În orice caz, fie adoptându-se raționamentul instanței, fie acela al pârâtului, este evident că termenul de 1 an în care reclamanta trebuia să se prezinte la expertiză psihiatrică s-a împlinit, hotărârea nr. 605/13.05.2021 fiind legală sunt acest aspect, fiind de prisos a se verifica și alte aspecte prezentate de reclamantă la acest punct.

Mai mult, instanța are în vedere considerentele ce au fundamentat decizia nr. ##### din 7 decembrie 2021 pronunțată de Înalta ##### de Casație și Justiție într-un dosar vizând tot o hotărâre de propunere de eliberare din funcție a unui magistrat în baza aceluiași text, art. 65 alin. 1 lit. h din Legea nr. 303/2002, unde se pune problema neîmplinirii termenului de 1 an la data emiterii hotărârii de către Secția pentru Judecători a CSM. În cuprinsul acesteia s-a reținut că „Nu există text de lege care să impună data la care să fie emisă hotărârea cu propunerea de eliberare din funcție. Dimpotrivă, în sarcina CSM revine obligația de a lua în timp util toate măsurile necesare pentru a da eficiență dispozițiilor care impun eliberarea din funcție a magistratului la împlinirea perioadei de suspendare din funcție, orice întârziere având efectul direct al întoarcerii în activitate a unui judecător sau procuror cu privire la care există suspiciunea că nu îndeplinește condițiile de a-și exercita atribuțiile”.

A mai susținut reclamanta că neprezentare sa la expertiza de specialitate prevăzută de art. 64 alin. 1 din Legea nr. 303/2004 nu a fost nejustificată, argumentele subsumându-se mai multor motive.

Respectiv, a arătat, în primul rând, aceasta că nu există o sesizare a președintelui instanței care sa fie adresată CSM și care sa fie aprobată, prin care sa se solicite în mod expres trimiterea sa la expertiza de specialitate prevăzută de art. 64 alin 1 din Legea nr.303/2004, respectiv la expertiza psihiatrică, sesizarea întocmită de președintele Judecătoriei Sânnicolau ##### în luna februarie 2019, care este analizată și aprobată prin Hotărârea CSM nr. 576/10 aprilie 2019, fiind nelegală.

Curtea învederează, asupra acestui punct, că motivul nu poate fi primit, întrucât Hotărârea CSM nr. 576/10 aprilie 2019 a făcut obiectul controlului de legalitate, după cum s-a arătat mai sus, neputând fi repuse în discuție aspecte ce au intrat în puterea lucrului judecat.

Al doilea motiv pentru care nu este îndeplinită condiția neprezentării nejustificate la expertiza de specialitate până la împlinirea duratei suspendării din funcție este, în opinia reclamantei, acela ca internarea sa în Spitalul de Psihiatrie Al. ##### din București în vederea expertizării este o măsură dispusă și stabilită în afara cadrului legal și cu încălcarea grava a normelor legale prevăzute de legislația română și legislația Uniunii Europene, precum și cu încălcarea grava a drepturilor omului. Iar, în dezvoltare, învederează că, potrivit Ordinului comun nr. 1178/C/14 mai 2007 emis de Ministerul Justiției și Ministerul Sănătății Publice și Ordinului comun ##### ## aprilie 2009 emis de Ministerul Justiției și Libertăților Cetățenești și Ministerul Sănătății Publice judecătorii nu au obligația de a se interna în Spitalul de Psihiatrie ##### din București, în vederea realizării expertizei psihiatrice, ci în fața comisiei medicale de specialitate care funcționează în cadrul Centrului Medical de Diagnostic și Tratament Ambulatoriu din subordinea Ministerului Justiției și Libertăților Cetățenești.

A mai susținut și că internarea sa într-un spital de psihiatrie în vederea expertizării în condițiile art. 64 din Legea ### ##### privind statutul judecătorilor și procurorilor conduce la

atingerea grava adusa unor drepturi fundamentale prevăzute de Constituția României, Convenția Europeană a Drepturilor Omului - #####, ##### drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, precum dreptul de libertate garantat de art. 23 din Constituția României și respectiv de art. 5 din Convenția C.E.D.O. și art. 6 din ##### drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, dreptul la viață și la integritate fizică și psihică garantat de art. 22 din Constituția României și respectiv de art. 2 din Convenția C.E.D.O. și de art. 2 și art. 3 din ##### drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, dreptului la viața privată cu componenta dreptului la reputație și imagine în cariera profesională, garantat de art. 26 din Constituția României, art. 8 din Convenția E.D.O. și art. 7 din ##### drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, dreptului la ocrotirea sănătății, garantat de art. 34 din Constituția României, fiind încălcate prevederile art. 53 din Constituția României care prevăd că exercițiul unor drepturi și libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai pentru motivele expres arătate în art. 53 din Constituție.

A mai menționat, de asemenea, că măsura internării unui judecător în funcție pentru examinare medicală psihiatrică este și o măsură discriminatorie în raport cu candidații la funcția de judecător, deoarece acestor candidați nu li se solicită internări în spitale de psihiatrie înainte de a deveni judecători, în timp ce unuia în funcție i se solicită acest lucru.

Asupra acestuia, Curtea amintește reclamantei că toate aceste argumente nu putea fi avută în vedere decât cu ocazia analizării legalității hotărârii nr. 731 din 7 mai 2020 emisă de Secția pentru Judecătoria a Consiliului Superior al Magistraturii, când au și fost invocate. Or, Înalta ##### de Casație și Justiție a conchis în sensul că este legală chemarea sa în fața acestei comisii care funcționează în cadrul Spitalului de Psihiatrie ##### din București, “reclamanta în mod nejustificat refuzând să se supună expertizării medicale de specialitate stabilite prin ordinul comun amintit, astfel că în mod legal Consiliul Superior al Magistraturii - Secția pentru judecătoria a făcut aplicarea dispozițiilor art.64 alin.(4) din Legea nr.303/2004 privind Statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare”.

După cum, aspectele ținând de încălcarea mai multor drepturi recunoscute de legislația națională și internațională a făcut obiectul analizei instanței cu ocazia verificării legalității hotărârii nr. 576/10.04.2019 emisă de Consiliul Superior al Magistraturii, Secția pentru Judecătoria, toate fiind respinse prin sentința civilă nr. nr. 169/06 iulie 2020, pronunțată de Curtea de Apel Timișoara – secția de contencios administrativ și fiscal în dosarul nr. #####/59/2019, rămasă definitivă prin decizia nr. #####/17 decembrie 2020 pronunțată de Înalta ##### de Casație și Justiție, unde se reține că: „De altfel, instanța de fond, reținând în mod corect că reclamanta urmează să fie expertizată iar nu tratată psihiatric, amintește în mod corect anumite pasaje din decizii ale Curții Constituționale cu privire la această problemă: Decizia Curții Constituționale nr. 252/2007 (publicată în Monitorul Oficial, Partea 1, nr. 336 din 18 mai 2007) prin care a fost respinsă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 62 alin. (1) lit. b), alin. (2) și alin. (3) și art. 64 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, decizia nr. #####/2015 din 14 iulie 2015, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 699 din 16 septembrie 2015, prin care a fost respinsă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 61 alin. (6) și ale art. 62 din Legea sănătății mintale și a protecției persoanelor cu tulburări psihice nr. 487/2002.

Criticile de neconvenționalitate se impun a fi înlăturate, dreptul la respectarea vieții private, în sens larg, putând face obiectul unor restricții, dacă sunt prevăzute de lege și dacă

constituie măsuri necesare într-o societate democratică pentru securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei ori protejarea drepturilor și libertăților altora.

Cu referire jurisprudența europeană generată de art. 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, examenele medicale cu o importanță relativ minoră, indiferent dacă acestea sunt obligatorii (Cmanne și alții împotriva Belgiei, decizia Comisiei; Boffa și alții împotriva #####, decizia Comisiei; Salvetti împotriva Italiei (dec.) sau au fost autorizate prin hotărâre judecătorească (X împotriva Austriei, decizia Comisiei; ##### împotriva Țărilor de Jos, decizia Comisiei) au fost apreciate, după cum reține judicios judecătorul fondului, ca o ingerință proporțională cu art. 8, chiar și în absența consimțământului pacientului. (...) Instanța de fond motivează, raportat la toate criticile formulate de către reclamantă, inclusiv față de pretinse încălcări ale dreptului la imagine și integritate fizică, cu luarea în considerare a jurisprudenței europene și a deciziilor Curții Constituționale, nefiind identificate argumente care să conducă la reformarea sentinței recurate.

În sfârșit, argumentul vizând discriminarea nu poate face obiectul analizei acestei instanțe, nefiind organ investit cu atribuții în acest sens.

Al treilea motiv pentru care nu este îndeplinită, în opinia reclamantei, condiția neprezentării nejustificate la expertiza de specialitate se referă la faptul că legea nu prevede în sarcina sa, ca judecător supus procedurii de expertizare în baza acestui text de lege, obligația de a suporta, în prealabil efectuării acestei expertize, din patrimoniul propriu, cheltuielile de deplasare și de transport de la domiciliul în București, unde se afla Spitalul de Psihiatrie Al. ##### ori cele necesare pentru internare și spitalizare, făcând trimitere la dreptul de proprietate privată și protecția proprietății, care sunt garantate și ocrotite, dar și la faptul că angajatorul său nu a achitat contribuția de asigurări sociale de sănătate.

Argumentele indicate nu reprezintă, însă, în aprecierea Curții, cauze de nelegalitate, numai o eventuală admitere a acțiunii dând dreptul acesteia la recuperarea cheltuielilor de deplasare ce nu ar fi fost justificate. ##### obligația sa de a suporta toate cheltuielile necesare în acest scop, din moment ce există un act administrativ ce impune, corelativ, această obligație, până la dovada contrară, că i-au fost impuse fără justă cauză. După cum, nu i s-au impus și cheltuieli legate de examinare, costurile examenelor medicale fiind suportate de către angajator, potrivit art. 15 alin. (2) din Anexa nr. 2 la Ordinul comun al Ministerului Justiției și al Ministerului Sănătății nr. 1178/C/2007 și nr. 1031/2007, cu modificările ulterioare, pentru confirmarea cazurilor prevăzute la art. 62 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 303/2004.

Un al patrulea motiv de nulitate îl constituie împrejurarea că nici medicul psihiatru ##### și nici ceilalți medici din comisia medicală de specialitate pentru expertizarea judecătorilor și procurorilor nu au calitatea de expert.

Contrar susținerilor acesteia, Curtea reține că, potrivit Ordinului comun al Ministerului Justiției și al Ministerului Sănătății nr. 1178/C/2007 și nr. 1031/2007, care cuprinde în Anexa nr. 2 metodologia de examinare medicală, comisia de examinare medicală din cadrul Centrului Medical de Diagnostic și Tratament Ambulatoriu este formată din medici de specialitate, fără a fi prevăzute alte calificări, precum cea de expert despre care reclamanta face vorbire.

Al cincilea motiv de nelegalitate invocat se referă la faptul că în intervalul de timp scurs de la adoptarea Legii nr. 242/2018 de modificare a Legii nr. 303/2004 și până în prezent nu

exista o comisie medicala de specialitate legal constituita care sa fie numita prin acel ordin comun al ministrului justiției și ministrului Sănătății prevăzut de art. 64 alin 1 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, astfel cum a fost acesta modificat prin Legea nr. 242/2018. Curtea nu poate cenzura, însă, actul din perspectiva acestei susțineri, câtă vreme reprezintă o simplă susținere nedovedită.

Al șaselea motiv de nelegalitate prezentat vizează împrejurarea că nu sunt indicate și dovedite în concret aspectele care să justifice expertizarea sa psihiatrică. Curtea, sub acest aspect, constată, însă, că nu se pune problema dovedirii de către CSM a altor aspecte care să justifice expertizarea sa psihiatrică, necesitatea prezentării reclamantei la expertizarea psihiatrică fiind stabilită printr-o hotărâre anterioară a cărei legalitate nu mai poate fi repusă în discuție.

A mai solicitat reclamanta anularea/constatarea nulității Hotărârii nr. 605/13 mai 2021 emisa de Secția pentru Judecători din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii și a Hotărârii nr. 639/20 mai 2021 emisa de Secția pentru Judecători din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii și pentru motive de ordin procedural.

Astfel, a susținut aceasta că nu a fost în niciun fel convocată ori citată pentru ședința CSM din data de 13 mai 2021 când s-a emis Hotărârea nr. 605 și nu s-a putut apăra față de adoptarea propunerii de eliberare din funcția de judecător și față de celelalte masuri dispuse în această ședință, nefiindu-i aduse la cunoștință acte esențiale avute în vedere la adoptarea acestei hotărâri și a conchis în sensul că ambele hotărâri sunt lovite de nulitate pentru atingerea adusa dreptului la apărare în fata unei autorități publice, dreptului la informație din partea autorității publice și dreptului la libera exprimare, dreptului la tratament imparțial, echitabil și într-un termen rezonabil, din partea instituțiilor și organelor europene de pe teritoriul Uniunii Europene, dreptului la egalitate de tratament în fata autorității administrative, dreptului la viața privată care include atât reputația cat și cariera profesionala, ca element al vieții private sociale, drepturi garantate de art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, de art. 10 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, de art. 24 din Constituția României, de art. 30 din Constituția României, de art. 31 alin 2 din Constituția României, de art. 16 din Constituția României, de art. 11 și art. 41 din ##### drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, de art. 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, de art. 26 din Constituția României, precum și de art. 7 din ##### drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

Referitor la primul argument, instanța va valida apărarea pârâtului și va reține că procedura de eliberare din funcția de judecător ca urmare a refuzului nejustificat de a se prezenta la expertiza de specialitate până la împlinirea duratei suspendării din funcție, dispuse potrivit art. 64 alin. (4) din Legea nr. 303/2004 este o procedură administrativă, fără caracter jurisdicțional, astfel încât nu este obligatorie citarea magistratului pentru a-și face apărările pe care le consideră necesare ori pentru a i se aduce la cunoștință materialul ce a stat la baza adoptării sale. Hotărârea emisă în această procedură poate fi atacată la instanța de judecată și astfel i se asigură respectarea tuturor drepturilor, prin motivele formulate, reclamanta dovedind pe deplin, de altfel, că dreptul la apărare este unul efectiv.

În sfârșit, în ceea ce privește Hotărârea nr. 639/20.05.2021 a Secției pentru judecători prin care s-a dispus suspendarea din funcție a reclamantei până la soluționarea definitivă a cauzei de către instanța competentă, Curtea constată că reclamanta a formulat critici distincte împotriva sa doar prin notele scrise și precizările depuse la data de 19.01.2022, pe care, însă, instanța le va

considera în termenul de 6 luni de la comunicarea răspunsului la plângerea prealabilă, raportat la înscrisurile depuse la filele 203-214 vol. III.

####, privitor la aceasta, reține că suspendarea din funcție prevăzută de art. 65 ind. 1 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 este o suspendare de drept ce intervine în temeiul legii la momentul declanșării căii de atac împotriva hotărârii de eliberare din funcție de către magistratul în cauză, nefiind o măsură lăsată la aprecierea Secției pentru judecători, astfel că nu se poate verifica nelegalitatea prin prisma susținerilor reclamantei. Respectiv, Curtea consideră că reclamanta ar fi trebuit să invoce, eventual, o excepție de neconstituționalitate a textului de lege ce a fundamentat adoptarea, instanței nefiindu-i permis a verifica aspectele susținute sub acest aspect.

A mai solicitat reclamanta, prin notele scrise depuse, ca instanța să procedeze la analizarea legalității Hotărârii nr. 731 din 7 mai 2020 emisă de Secția pentru Judecători a Consiliului Superior al Magistraturii, prin prisma art. 18 din Legea ##### privind contenciosul administrativ. O asemenea cerere nu este, însă, admisibilă, în aprecierea Curții, alin. 2 al art. 18 făcând vorbire despre „operațiuni administrative care au stat la baza emiterii actului suspus judecătii”. Or, Hotărârea nr. 731 din 7 mai 2020 emisă de Secția pentru Judecători a Consiliului Superior al Magistraturii nu este o simplă operațiune administrativă, ci este chiar un act administrativ, în sensul art. 2 alin. 1 lit. c din Legea nr. 554/2004, care a și făcut obiectul judecătii, după cum s-a arătat anterior.

Pentru toate aceste considerente, Curtea va respinge acțiunea reclamantei, ca neîntemeiată.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:

Respinge acțiunea formulată de reclamanta #####, având CNP #####, domiciliată în #####, str. Muncitorilor, nr.2, jud. ##### în contradictoriu cu pârâțul Consiliul Superior al Magistraturii, cu sediul în București, ##### Plevnei nr 141 B, sector 6, ca nefondată.

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunicare, care se depune la Curtea de Apel Timișoara.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților prin intermediul grefei instanței, astăzi, 08.11.2022.

PREȘEDINTE, GREFIER,
#####

Red ##### – 24.11.2022.
Tehnored. ##### – 24.11.2022.
5ex/SM/emis 3 com.